

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce T. S., bytem N. Z. s., L. , proti žalované **Radě města Lysá nad Labem**, se sídlem Husovo náměstí 23, 289 22 Lysá nad Labem, o žalobě proti usnesením žalované ze dne 7. 8. 2012, č. 452, ze dne 21. 2. 2012, č. 640/II, a ze dne 25. 3. 2013, č. 184,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ze dne 10. 9. 2013 u Krajského soudu v Praze domáhal ochrany osobnosti proti členům žalované v souvislosti s usneseními žalované, na jejichž základě Město Lysá nad Labem žalobce vyzývala k úhradě místního poplatku za užívání veřejného prostranství. V rámci žaloby byla též obsažena věta: „*Ve smyslu zákona č 500/2004 Sb., - správního řádu, hlava VII Ochrana před nečinností § 80 nezbyvá mi nic jiného, než odvolání k vašemu orgánu se žádostí o přezkoumání postupu starosty při podávání informací Radě města, následné její rozhodnutí a k požadované výši úhrady.*“ Zbylé části žaloby včetně žalobního petitu žádný požadavek na zrušení rozhodnutí, uložení povinnosti konat či vyslovení nezákonnosti zásahu správního orgánu neobsahují, zejména když jako žalovaní jsou uvedeny fyzické osoby a pouze z kontextu žaloby a předložených listinných důkazů lze dovodit, že se zřejmě jedná o členy žalované v době přijetí napadených usnesení.

Krajský soud v Praze výrokem III. rozsudku ze dne 30. 3. 2015, č. j. 36 C 144/2013-82, rozhodl, že *[ž]aloba s tím, že mají být zrušena usnesení Rady města Lysá nad Labem z 25.3.2013 č. 184, usnesení č. 640/II. z 21.2.2012, usnesení č. 452 ze 7.8.2012 se vylučuje k samostatnému projednání.*“ Následně byla žaloba předána k vyřízení správnímu úseku Krajského soudu v Praze a zapsána pod nynější sp. zn. 48 A 54/2015.

Soud žalobu posoudil jako žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a jako žalovanou určil v souladu s ustanovením § 69 s. ř. s. Radu města Lysá nad Labem, jakožto orgán, který v průběhu svých jednání přijal napadená usnesení. Usnesením č. 115, zaznamenaným v zápise ze zasedání žalované probíhajícího dne 21. 2. 2012, žalovaná rozhodla o zrušení svého usnesení č. 640 ze dne 7. 12. 2010, jímž původně uložila odboru SMI (zřejmě správy majetku a investic) vyzvat majitele stavební buňky na obecním pozemku p. č. (lokalita M.), k. ú. L., k jejímu odstranění, a schválila zveřejnění pronájmu tohoto pozemku. Usnesením č. 452, zaznamenaným v zápise ze zasedání žalované probíhajícího dne 7. 8. 2012, žalovaná po projednání dopisu žalobce setrvala na usnesení č. 115 ze dne 21. 2. 2012. Konečně usnesením č. 184, zaznamenaným v zápise ze zasedání žalované ze dne 25. 3. 2013, žalovaná vzala na vědomí žalobcem předložený přípis Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 11. 2012, č.

j. 163062/2012/KUSK, jímž bylo vyhověno stížnosti žalobce proti neoprávněné výzvě Města Lysá nad Labem k úhradě místního poplatku za užívání veřejného prostranství formou umístění stavební buňky v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, a uložila starostovi dořešit platbu poplatku za užívání obecního pozemku na M..

V první řadě soud posoudil splnění podmínek pro meritorní projednání žaloby. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nepřijatelná.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho neplatnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Jak vyplývá z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu lze napadnout jen taková rozhodnutí, která se přímo dotýkají veřejných subjektivních práv žalobce, resp. která jinak přímo zasahují jeho právní sféru (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS).

V tomto případě se však žádné z napadených usnesení právní sféry žalobce přímo nedotýká. Napadená usnesení ukládají povinnosti orgánům města, které by teprve při plnění uložené povinnosti mohly potenciálně do právní sféry žalobce zasahovat (usnesení č. 184), popř. pouze setrvávají (č. 452) na předchozím usnesení (č. 115), které rušilo dřívější usnesení (nenapadené č. 640), ukládající povinnost orgánům města, vymáhat práva vůči žalobci. Již z obsahu těchto usnesení je zjevné, že se jedná o prosté interní akty města, při nichž žalovaná pouze vykonává svou řídicí působnost vůči orgánům města, nikoliv vůči žalobci. Ten by mohl být nanejvýše zasažen navazujícími úkony jiných orgánů města, nikoliv však přímo napadenými usneseními. Případné úkony směřující k ochraně majetku města by přitom měly povahu majetkoprávních úkonů města, v rámci nichž město nevystupuje ve vrchnostenské pozici. Výrokem těchto usnesení totiž nebyla orgánům města uložena povinnost vyměřit žalobci místní poplatek za užívání veřejného prostranství (která žalobci primárně vadí), naopak jimi byla zrušena výzva, aby žalobce odstranil stavební buňku z pozemku města. Tato usnesení tedy byla spíše ku prospěchu žalobce (s výjimkou usnesení č. 184, které je co do předpokládaného postupu vůči žalobci neurčité).

Není tak pochyb, že žalobu je třeba odmítnout pro nepřijatelnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanoveními § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., neboť žádné z napadených usnesení nepředstavuje rozhodnutí, jak je chápe ustanovení § 65 s. ř. s. (výrok I.). Druhým výrokem tohoto usnesení bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 8. června 2015

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová